

й самі по собі сприяють підтримці стабільності вигідного маніпуляторів політичного й економічного ладу й можуть бути використані в оперативній маніпуляції, якщо з'явиться така потреба.

У будь-якому разі влада пов'язана з інформацією і спирається на неї, отже якість цієї інформації та її доступність здійснює суттєвий вплив на характер системи володарювання.

Список використаних джерел:

1. Тоффлер Э. Метаморфозы власти. Москва: Издательство АСТ, 2001. 669 с.
2. Роль засобів масової інформації в процесі демократичного розвитку суспільства: Автореф. дис... канд. політ. наук: 23.00.02 / А.Г. Костирев ; Київ. нац. ун-т ім. Т.Шевченка. Київ, 2003. 17 с.

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО СТАТУСУ ІНОЗЕМЦІВ В УКРАЇНІ

Савчук А. І., здобувач ступеня вищої освіти бакалавра 2 курсу Навчально-наукового інституту №3, Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент **Хальота А. І.**

Інтеграція України в низку міжнародних організацій, збільшення інтенсивності зовнішніх відносин за участю українців та іноземних громадян потребують адаптації національного законодавства до міжнародних норм і перегляду найбільш важливих питань, що стосуються правового статусу іноземців. В законодавстві України наявні певні прогалини щодо врегулювання питань правового статусу різних категорій іноземців в Україні, що негативно позначається на правозастосовній діяльності й зумовлює актуальність аналізу зазначеної проблеми та мету цієї статті.

У Законі України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства» визначено, що правовий статус іноземців залежить від мети їх перебування в Україні. У ст. 26 Конституції України й у ч. 1 ст. 3 Закону України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства» передбачено, що іноземці та особи без громадянства, які перебувають в Україні на законних підставах, користуються тими самими правами і свободами, а також несуть такі самі обов'язки, як і громадяни України, за винятками, встановленими Конституцією, законами чи міжнародними договорами України.[1] До винятків, наприклад, належить право на безоплатну вищу освіту, яку можуть отримати лише громадяни України або право на соціальний захист. Також лише громадяни України мають певні політичні права та соціальні гарантії.

Іноземці та особи без громадянства мають рівні з громадянами України права і обов'язки в трудових відносинах, а іноземці та особи без громадянства, які постійно проживають в Україні, а також яким надано статус біженця в Україні, мають право працювати на підприємствах, в установах і організаціях або займатися іншою трудовою діяльністю на підставах і в порядку,

встановлених для громадян України. У ч. 3 цієї статті також зазначалось, що іноземці та особи без громадянства, які прибули в Україну для працевлаштування на визначений термін, можуть займатися трудовою діяльністю відповідно до одержаного у встановленому порядку дозволу. У положеннях ст. 10 Закону України «Про правовий статус іноземців» також наголошувалося на різних правах іноземців залежно від мети та підстав їх перебування. Іноземці та особи без громадянства, які постійно проживають в Україні, а також яким надано статус біженця в Україні, користуються медичною допомогою нарівні з її громадянами. Щодо права на житло (ст. 12), то іноземці та особи без громадянства, які постійно проживають в Україні, також мають право на підставах і в порядку, встановлених для громадян України, одержати жиле приміщення. Відповідно до ст. 16 іноземці та особи без громадянства, які постійно проживають в Україні, мають право вступати на загальних з громадянами України підставах до легалізованих об'єднань громадян, якщо інше не передбачено законами України і якщо це передбачено статутами зазначених об'єднань. Але відповідно до цієї статті й Конституції України іноземці та особи без громадянства не можуть бути членами політичних партій України.[2]

Аналізуючи наведені статті попередньої редакції Закону України «Про статус іноземців», можна було дійти висновку, що іноземці, які постійно проживали в Україні, мали такі самі права, як і громадяни України, за винятком передбачених Конституцією України. Тобто ті іноземці, які отримали посвідку на постійне проживання, мали право на безоплатне навчання, отримання медичних послуг, влаштування на роботу без наявності спеціального дозволу тощо.[4] Ці положення повністю відповідали статусу іноземців, які мали намір постійно проживати в Україні, тобто іммігрувати. Такий підхід до правового статусу іноземців, які отримують посвідки на постійне проживання, існує в багатьох іноземних державах. Саме цим їх правовий статус і відрізняється від становища тих іноземців, які мають посвідку на тимчасове проживання.[3]

Як приклад, можу виділити законодавство Чехії. Стосовно правового статусу іноземців воно подібне до законодавства інших держав Євросоюзу. Так, на сьогодні в положеннях чинного Закону Чехії «Про перебування іноземців на території Чеської Республіки» від 1 січня 2011 року [5] зазначається, що, отримавши дозвіл на постійне проживання і при цьому залишаючись громадянином своєї держави, іноземець отримує всі права громадянина Чеської Республіки за винятком виборчого права та служби в армії. Отже, в Чеській Республіці іноземці мають наступні права: на безкоштовну освіту, отримання медичної допомоги, права на працю, на соціальне забезпечення та інші.

Виходячи з досвіду іноземних країн в Україні необхідно удосконалити чинне законодавство з метою наближення правового статусу іноземців, що на законних підставах перебувають на території України, до правового статусу громадян України.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28.06.1996 р.
3. Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства: Закон України від 22 вересня 2011 року.

4. Про імміграцію: Закон України від 7 червня 2001р.

5. Про затвердження Порядку оформлення, виготовлення і видачі посвідки на постійне проживання та посвідки на тимчасове проживання і технічного опису їх бланків та внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 26 грудня 2002 року: Постанова Кабінету Міністрів України від 28 березня 2012 р. № 251.

6. Про перебування іноземців на території Чеської Республіки: закон Чехії від 1 січня 2011 року №326 / 1999: [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakony online.cz/>

ПОВНОВАЖЕННЯ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ У СФІРІ ЗЕМЕЛЬНИХ ВІДНОСИН

Сандул О.В., здобувач ступеня вищої освіти бакалавра 2 курсу Навчально-наукового інституту №2, Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: завідувач кафедри конституційного права та прав людини, Національної академії внутрішніх справ, доктор юридичних наук, доцент **Калиновський Б. В.**

Реальність місцевого самоврядування визначається, в першу чергу, матеріальними і фінансовими ресурсами, якими розпоряджається територіальна громада та які в сукупності становлять матеріальну і фінансову основу місцевого самоврядування. Провідне місце в структурі фінансово-майнової діяльності органів місцевого самоврядування займає комунальна власність. Становлення інституту комунальної власності в Україні розпочалося із запровадження в Законі України «Про власність» у 1991 році комунальної власності як однієї з форм державної власності. Суб'єктами права комунальної власності на той час були виконкоми рад народних депутатів. Ухвалена у 1996 р. Конституція України змінила правовий статус комунальної власності, визначивши її як самостійну форму власності та надавши право від імені та в інтересах територіальних громад органам місцевого самоврядування володіти, користуватися та розпоряджатися об'єктами комунальної власності. Згідно зі ст. 142 Конституції України, матеріальною і фінансовою основою місцевого самоврядування є рухоме і нерухоме майно, доходи місцевих бюджетів, інші кошти, земля, природні ресурси, що є у власності територіальних громад сіл, селищ, міст, районів у містах та об'єктів їх спільної власності, що перебувають в управлінні районних та обласних рад. [1]

Територіальні громади можуть мати спільну власність – об'єднувати на договірних засадах на праві спільної власності об'єкти права комунальної власності, а також кошти місцевих бюджетів для виконання спільних проектів або для спільного фінансування (утримання) комунальних підприємств, установ та організацій. Тобто, можливо виділити:

а) об'єкти, що задовольняють спільні потреби територіальних громад і перебувають в управлінні районних та обласних рад без визначення часток територіальних громад (спільна сумісна власність);